

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΠΙΡΩΝ

(Η ζωή και το έργο του πνευματωδέστερου Γάλλου ποιητού του 18ου αιώνας)

συγγραφέας του μεγάλου Βολταίρου σατυρικός ποιητής και θεατρικός συγγραφέας 'Αλέξης Πιρόν γεννήθηκε στις 9 'Ιουλίου του 1689 στη Ντιζόν και πέθανε στις 21 'Ιανουαρίου 1773, στο Παρίσι

Ο πατέρας του Αιμέ Πιρόν, ποιητής κι αυτός, αλλά μέτριος, γιά να καταλάβη τους χαρακτήρες των τριών μικρών παιδιών του, τ'α μένους μιά μέρα, γιά νά δη τί θά κάνουν. Κατόπιν δέ, αφού Ξεμείθσαν ειπε στον πρώτο πώς θά γίνη γουρουνί, γιαντί μόλις ζα- λιστηκε άπ' τό κρασί, άποκοιμήθηκε άμέσως. 'Αργότερα ό μικρός αυτός έγινε... κληρικός! Στο δεύτερο γιού του προείπε πώς θά γίνη... λιοντάρι, γιαντί με τό τρίτο ποτήρι άρχισε ν' άγειριή. Στόν τρίτο, τέλος, στόν 'Αλέξη, προείπε πώς θά γίνη... μαίμου, γιαντί από τό πρώτο ποτήρι πού έπλε άρχισε ν' άστεινέται και ν' άτομωμείται τίς φωνές και τόν τρόπο πού βάδιζαν όλοι οι συγγενείς του.

Από τά σχολικά του χρόνια ό 'Αλέξης άρχισε νά δίνη δείγματα του κωμικού του πνεύματος. Η σατιρές του ήσαν έπιτυχεστές. 'Αν δέ, δέν έπέτυχε όσον και ό Βολταίρος, αυτό όφειλεται πρώτον στό ότι με τη σατύρα του έκαμε πολλούς έχθρούς, οι όποιοι τόν πολεμούσαν άλύπητα και δεύτερον σ' ένα παράλογο γιά τήν έποχή του ποίημα, τήν περιφημη «'Ωδή πρός τόν Πρίαπο». Η όδη τού αυτή χρησιμοποιήθηκε ως τρο- υπερό ύλο εναντίον του, από τούς μεγάλους του έχθρούς.

Γιά νά κερδίξη τό ψωμί του ό 'Αλέξης μό- λης τέλειωσε τίς σπουδές του ζήτησε θέσι σ' ένα μεγάλο χρηματιστή πούχε τή μαγιά... νά γράφη και στίχους! Ο χρηματιστής τόν πή- ρε πράγματι στη δουλειά του, αντί άλλης ό- μως εργασίας πού άνέθεσε... ν' αντιγράφη τούς στίχους του!

—Θ' αντιγράψης τούς στίχους μου, τού έιπε. Δέν εινε δά και δύσκολο πράγμα. — Δέν εινε δύσκολο... άν εινε καλοί, απάν- τησε τολμηρά ό νεαρός Πιρόν.

Φαίνεται όμως πώς οι στίχοι τού προσιτα- μένου τόν δέν τόν ένθουσίασαν και τόσο. Και γιά ν' άπορήγη μιά τόσο άχαρη άγγραμεία έγ- κατέλειψε τη θέσι τού αυτή, ύστερα από λί- γον καιρό γιά νά πάη στό Μπεζανσόν και νά σπουδάση νομικά.

Κατά τό 1710 γύρισε στη Ντιζόν διηγή- ρος, μά δέν άνέλαβε στη ζωή του τήν ύπερά- σπεισι ούτε μιάς ύποθέσεως.

Στίχους άρχισε νά γράφη κατά τό 1707. Μά οι πρώτοι του στίχοι δέν ήσαν άξιοι λό- γου. Πολλοί μάλιστα δέν πίστευαν πώς τούς έγραφε ό ίδιος ποιητής πούγραφε και τήν «'Ω- δη στόν Πρίαπο».

Τήν περιφημη αυτή «'Ωδή» τήν έγραψε ό Πιρόν σ' εύθυμες στιγμές και τήν έστειλε στό φίλο του Ζεχανέν, ό όποιος άργότερα έγινε κριτικιστογράφος, με τήν παράκληση νά τή κρίξη στη φωτιά αφού τή διαβάσει. Ο Ζεχανέν ό- μως, όχι μόνον δέν τήν έροίξε στη φωτιά, αλλά τή διάβασε σε πολλούς φίλους του, οι ό- ποιοι έσπευσαν νά τήν αντιγράψουν. 'Ετσι σε λίγο καιρό ή άμαρτωλή αυτή όδη κυκλοφορού- σε στό Παρίσι σε χιλιάδες αντιγράφων.

Αυτό όμως δέν όφείλησε τόν ποιητή. Οι σεμνόντροι έξεμάνησαν εναντίον του. Ο εισαγγελέας τόν εκάλει ν' άπολογηθή και, ασφα- λώς ό ποιητής θά έφυλάκιετο, άν ό πρόεδρος τού κωμωχιοδικείου Μπυλιέ, ένας γηραιός διανοούμενος πού έδινε και τήν ψυχή του στό διάβολο γιά τέτοιου είδους σκάνδαλα, δέν τόν συμβούλευε τί έρεπε νά κάνει γιά νά γλυτώσει τη φυλάκισι.

—Νά λήξ, τού σύστησε, στόν Εισαγγελέα πώς δέν έγραψες έσύ αυτούς τούς στίχους. Πες πώς τούς έγραψα έγώ και σου δίνω τόν λόγο μου πώς δέν θά σε διαφύσω.

'Ετσι ό Πιρόν γλύτωσε τη φυλάκη, αλλά δέν γλύτωσε και από τούς κριτικούς πού τού έψαλαν τόν αναβαλλόμενο.

Στό Παρίσι έγκαταστάθηκε ό Πιρόν κατά τό 1719. Η φτώχεια πού τόν έδεχνε τήν έποχή αυτή, ήταν άπεριόριστη. 'Εφρασε στό ση- μείο νά εργάζεται επί δώδεκα ώρες γιά 2 φράγκα ήμερομίσθιο! Γρή- γορα όμως κέρδισε άρετά γήματα χάρις στό θεατρικά έργα του, τά όποια άρσαν στο παρισινό Κοινό.

Τά περισσότερα από τά έργα αυτά του Πιρόν δέν έξεδόθησαν ούτε

μετά τόν θάνατό του, γιαντί οι έχθροι του τόν πολεμούσαν και πε- θαιμένο.

'Εγινε ωστόσο ένας από τούς θεατρικούς συγγραφείς τής μόδας, αλλά στη 'Γαλλική Κωμωδία πρωτανεβόστεισε έργο του μόλις στα 1728, χάρις στις ενέργειες τής πρωταγωνίστριας Κινόν πού ήταν φι- ληνάδα του. Το πρώτο έργο του Πιρόν πού παίχτηκε στη 'Γαλλική Κωμωδία ήταν «Τό Σχολείο των Πατέρων», έγραφησε δέ τό πρό- γραμμα 32 βραδείες στη σειρά, πραγματικός θρίαμβος γιά τήν έποχή εκείνη!

Στά 1730 παίχτηκε ό «Καλλισθένης» του, τραγωδία, γιά τήν όποία ό Βολταίρος ειπε: «Γιά νά πετύχη αυτή ή τραγωδία, πρέπει όλοι οι θεαταί νά εινε Σωκράται ή Κάτωρες!».

Τέλος, κατά τό 1738 άνεβάστηκε ή «Metromanie» του, τό άρι- στούργημα του δηλαδή, τό έργο τό όποιο τού έξασφάλισε τήν άθα- νασία και τό όποιο, κατά τόν κριτικό Μωπέρι, ήταν άρετό γιά ν' ά- νοιξη γιά τρεις συγγραφείς τήν πόρτα τής Γαλλικής 'Ακαδημίας!

Στά 1744 ή «Γαλλική Κωμωδία» άνεβάσε νέα τραγωδία του, τόν «Φερνάνδο Κορτές». Όταν έγινόντο ή πρόβες τής τραγωδίας αυτής, οι ήθοιοι ζήτησαν άπ' τόν Πιρόν νά έπαφέρη στο έργο του κάποια τροποποίησι. Αυτός όμως άρνήθηκε.

— Ο Βολταίρος εινε πιο καλόβολος σε τέτοια ζήτηματα, τού ειλαν. — Ο Βολταίρος κτύπη με πλίνθους, ένώ έγώ κτύπη με χαλκό, ά- πάντησε ό έγωιστής συγγραφέας.

Αυτό έγινε άφορη νά κρησνύη ό Βολταίρος άμειλιτος έχθρός του. Εκείνο όμως πού δξασφάλισε στόν Πιρόν τή μεγάλη δόξα, ήταν τό πνεύμα του.

Η έτοιμότης τού πνευματώδους του ήταν καιτι τό άπίστευτο. Θα ύπέθετε κανείς πώς ήξερε από βραδύς ποός θα τόν πείραζε και πάνω σε ποιά συζήτηση τήν άλλη μέρα, και ειχε προπαρα- σκευάσει τίς απαντήσεις του. Τόν άπεκάλεσαν «μηγάλημη επιγραμμάτιων». Γιαντί τά επιγραμ- μάτά του ήσαν πραγματικώς ύπέροχα.

Με τό μωσαζοκόμοιο ύφος του — ήταν ύ- περβολικά μόνον και στό τέλος τυφλώθηκε έν- τελώς — έδινε τήν έντύπωση άνθρώπου άλλοι- ωτό και άκαίου, ως πού άνοιγε τό στόμα του και έβγαζε κεραιόνους!

Δεχότανε, σίγουρος γιά τή νίκη, όποιαδήπο- τε έλάθει και άπό όποιοδήποτε. Η ιστορία δέν αναφέρει διανοούμενο πού νά μπόρεσε νά τά βγάλη πέρα μαζί του. Γιαν τό λόγο αυτό, ό πιο σοβαρός από τούς αντιπάλους του, ό Βολ- ταίρος, απέφυγε πάντοτε νά πίνεται με τόν διαβολάνθρωπο αυτόν.

Τά τελευταία χρόνια τής ζωής του ό Πιρόν τά πέρασε μέσα σε σχετική φτώχεια. Όταν μά- λιστα τυφλώθηκε έντελώς, τόν εγκαταλείψανε και οι όλιγοι θαυμασταί του. Οστόσο, ό μα- κήσιος ντε Λασό τού έστειλε κάθε χρόνο ένα σε- βαστό ποσό. 'Επίσης στό τραπέζι τού μαρκησιού ντε Μυρέ δέν έλειψε ποτέ τό καίνο του, μεση- μάτι-βραδύ, επί 20 χρόνια. Διαφοροτάτους ό- σωνούς τόν βοήθησαν ό δούξ ντε λά Βουλιέρε, ό πρίγκρη Κάρολος και ό Μονρεπά.

Η 'Ακαδημία, τήν όποία πολεμούσε λυσσο- δέστατα με τά επιγραμμάτια του, δέν έμνησκά- χησε εναντίον του και τόν ήξέλεξε μέλος της διά παμψηφείας κατά τό 1753, στην έδρα του Λαγγιέ ντε Ζεζύ.

Οι έχθροι του όμως θέλησαν νά τού δηλη- τηριάσουν και τή χαρά αυτή τής ζωής του. Και τήν ίδια μέρα τής εκλογής του στειλανε τήν οκανδαλώδη «'Ωδή» του στόν σεμνόντρο βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Μόλις ό Λουδοβίκος διάβασε τήν «'Ωδή στόν Πρίαπο», έγινε έξω φρενών και άζύρωσε τήν εκλογή τού Πιρόν ως άκαδημαϊκού.

— Δικαίωμα τού βασιλέως εινε νά μη με θεωρη ήξιου τής άθανα- σίας, ειπε ό ποιητής μόλις πληροφορήθηκε τί συνέβη. 'Αλλά και δικαίωμα μου εινε νά τόν συμβουλέω νά μη φυτρώνη εκεί πού δέν τόν σπέρνουν!

'Υστερ' άπ' όλ' αυτά, οι 39 κάθάνοι τής Γαλλικής 'Ακαδημίας χωρίστηκαν σε δύο στρατόπεδα. Οι περισσότεροι μάλιστα από τούς ύ- ποστηρικτάς τής ύποψηριότητος τού Πιρόν, παρατηρήθηκαν πρός έν- δειξις διαμαρτυρίας.

—'Αν πραγματικά ό Πιρόν έγραψε αυτή τήν «'Ωδή», βροντο- φώνησε ό Φοντενέλ κατά τή φιελλόδη συνεδρίασι τής 'Ακαδημίας, πρέπει νά τόν επαιλήξουμε, αλλά και νά τόν δεχτούμε στην 'Ακαδη- μία. 'Αν όμως δέν τήν έγραψε αυτός, τότε δέν πρέπει νά τόν δε- χτούμε ως άκαδημαϊκό.

Κατόπιν όλων αυτών, ό Πιρόν φασκέλωσε και τήν έδρα και τούς

ΣΤΗΝ αϊθουσα ἀγαμο-
νης και γραφείο της
νευρολόγου 'Ιουλιέτα
Μπρεζέι. 'Ο κ. 'Ολιβιέ
Ζουμελέν, ένας άντρας 35
περίπου χρόνων, πολύ συμ-
παθητικός και με πολύ καλό
παρουσιαστικό, περιμένει.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Τέσσερες
παρά όκτώ... Είνε ίλιθιο αυ-
τό που έκανα. Σε λέντε λε-
πτά θα με πάση ή κρίσι μου
και θα ρεζιλευτώ και πάλιν μπροστά σ' έναν άζομη γιατρό, ύστερα
από τόσους και τόσους που μ' έχουν δει ως τώρα του κάκου!... Και
αυτή τη φορά, μάλιστα, ο γιατρός δεν είνε άρσενικός, αλλά θηλυ-
κός. Ποιός ξέρει, θα είνε καιμιά άσχημη γεροντοζόνη, με γυαλιά...
Θεέ μου, δεν φεύγω καλύτερα... Ναι, αλλά τότε ή κρίσι μου θα με
πάση μεσό δρόμο, ή μέσα στο αυτοκίνητο, και τί θα γίνω... Θεέ
μου!... μου φαίνεται πως άρχισε κιάλα ή κρίσι... Νά, αισθάνομαι πως
ή καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Σίγουρα θά'χω και πυρετό... (Βγάζει
από την τσέπη του ένα θερμομότρο, ξεκουμπώνει το πουκάμισό του
και το χώνει κάτω από την άμασχάλη του). Τί άγωνία, Θεέ μου,
τί άγωνία! Θα είνε φοβερή ή σημερινή μου κρίσι! Θαύμα ένατό χι-
λιάδες φράγκα για να μη βροιστώμαι έδω. (Βγάζει το θερμομότρο και
το κυττάζει). 36 και 4. Πολύ χαμηλή θερμοκρασία... Έχω ύποθερ-
μία με ίσχυρούς παλμούς... Το χειρότερο, δηλαδή, που μπορεί να γί-
νη! Θεέ μου. Θεέ μου!

(Η 'Ιουλιέτα, ή όποια από την μισάνοχη πόρτα του γραφεί-
ου της παρακολούθησε όλη αυτή τη σσηνή, κρίνει κατάλληλη ή
στιγμή για να παρουσιασθή).

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, (χαμογελώντας).— Κύριε...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (χαϊρετώντας με
μιαν ευχάριστη έκπληξι στο πρό-
σωπό του).— Η κυρία μητέρα
σας ευχαίρει να με δεχτή;

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, (ξαφνιασμένη).
Η μητέρα μου;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ναι, ή νευρο-
λόγος.

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Η νευρολόγος,
κύριε, είμαι εγώ.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (παρασυρόμενος
από τον ένθουσιασμό του). Τόσο
νέα και τόσο όμορφη! (Καταλα-
βαίνοντας ότι ένας γκάφρα).
Με συγχωρείτε, ήθελα να πώ ότι
δεν φανταζόμουν ποτέ πως μιá
τόσο σοφή και διάσημη νευρολό-
γος, θα ήτανε τόσο νέα...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Είστε πολύ ευ-
γενικός! (Δεχνοντας τον ένα
κάθισμα). Έκ πρώτης όψεως μου
φαίνεται, κύριε, ότι δεν έχετε τί-
ποτε σοβαρό. Όσο ένας άντρας
δεν βγάζει έντελώς από το νού
του τη γυναίκα, θα πη ότι το νευ-
ρικό του σύστημα είνε εν τάξει...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Σας βεβαίω, κυρία, ότι είνε καιρός που δεν συλ-
λογίστηκα τις γυναίκες...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Και τότε λοιπόν τί συλλογίζεστε;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Την άρρώστεια μου.

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Ω!... Αυτή ύπάρχει μονάχα στη φαντασία σας.
Πέστε μου ώστόσο τί έχετε.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ένα πλήθος πράγματα... Διάφορες άγωνίες δι-
χως λόγο, διάφορες νανίες...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Δηλαδή;

άθανάτους και ξανάρχισε με λύσσα τας έναντιόν της 'Ακαδημίας
έντεσεις του.

Η μαρκησία Πομπαδόνη για να γλυκάνη την πότρα που του προ-
ξένησε ο βασιλεύς, διάταξε να δίνουν στον Πιρόν απ' το ιδιαίτερό
της ταμείο δύο περίπου χιλιάδες σημερινά φράγκα το χρόνο.

Ο 'Αλέξης Πιρόν πέθανε τυφλός, από γεροντική εξάντλησι, σε
ήλικία 84 ετών. Μέχρι των τελευταίων του στιγμών διετήρησε ή
διαύγεια και την έντομότητα του πνευμάτός του.

— Πές μας κάτι ξεφανω, δάκαλε, του λέγανε οι πιστοί του φίλοι
δακρυσμένοι πάνω απ' το κρεβάτι του θανάτου του.

Τότε ο Πιρόν τούς υπαγόρευσε τρία έγγραμμάτια, τα τελευταία
του... εις απάντησιν των επιγραφωμάτων π ο ο π ι θ α ν ω ς θάγρα-
φε έναντιον του ο Βολταίρος, μετά το θάνατό του!

Άτυχώς, τα έγγραμμάτια αυτά δεν δημοσιεύθηκαν, γιατί ο Βολ-
ταίρος δεν έγραψε τίποτα έναντιον του, κατ' άλλους σεβασθείς ή
μνήμη του φοβερού του αντιπάλου, κατ' άλλους γιατί φοβήθηκε μή-
πως ο Πιρόν και νεκρός είπει ή τελευταία λέξι!...

Κατόπι, όπως και ο Σαορών, έγραψε μόνος του το επίτιμίο του,
με το όποιο επέραζε για τελευταία φορά τους ακαδημαϊκούς:
'Ενθάδε κείται απ' τον Πιρόν ό,τ' έχει άπομείνει
'Οπ' ουτ' ακαδημαϊκός δέ μπόρεσε να γίνη.

Η 'Ιουλιέτα γράφει ή συνταγή, ενώ ο Ζουμελέν στέκει
από πάνω της.

μη μου φαίνεται πως θα πεθάνω...
(Η 'Ιουλιέτα εξετάζει τους σφυγμούς του, την πνοή του,
και το νευρικό του σύστημα. Όλα είνε εν άπολύτω τάξει).

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, (κυττάζοντας το ρολόι της και χαμογελώντας).
Κύριε, δεν έχετε καιμιά άπολύτως όργανική πάθησι, ούτε διωξι και
νευρική. Άποδειξι ότι πέρασε ή ώρα της κρίσεώς σας και δεν αλ-
σθανθήκατε τίποτε άπολύτως. Η ώρα είνε τέσσερες και τέταρτο και
την κρίσι σας την παθαίνατε στις τέσσερες, όπως σας άκουσα να
λέτε προηγουμένως. Μπορείτε, λοιπόν, να είστε έντελώς ήσυχος...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (με πρόσωπο που λαμποκοπά από χαρά). Θαύμα!
Θαύμα! Θαύμα! Έκάνατε ένα θαύμα! Τελείωσε, δεν έχω πια ούτε
άγωνίες, ούτε φόβους, τίποτε άπολύτως... Τα διώξατε ότ' αυτά όποις
διώχνει ο ήλιος τα σύννεφα...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, (χαμογελώντας).— Είνε πολύ ποιητικό αυτό που
είπατε!

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (κυττάζοντας την στα μάτια).— Μου το έμπνευ-
σατε εσείς...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Φίλε μου, τί είνε αυτά που λέτε;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (με άσυγκράτητη χαρά).— Φίλε μου! Με είπατε
«φίλε μου!» Πόσο είμαι ευτυχι-
σμένος!

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Κύριε Ζουμ-
λέν, νομίζω ότι προχωρήσαμε πολ-
ύ. Ας ξαναγίνουμε ότι είμαστε
και πρό ολίγου: σεις, ένας πηλά-
της άπόδω...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Άδύνατον...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Κι' εγώ ένας
γιατρός και τίποτε άλλο.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Θα μπορούσα-
τε να το κάνετε αυτό;

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Ηρέσει. Οι
δρόμοι μας είνε διαφορετικοί. Ας
τούς ξανατάξουμε...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Όλα οι δρό-
μοι βγάζουν στη Ρώμη.

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Κύριε Ζουμ-
λέν έχετε πνεύμα...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Σας με κάνετε
και το ξαναβόρα.

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Άντιό!

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ω! τί άσχη-
μη λέξι!

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Δεν μπορώ,
ώστόσο, να σας στείλω στο διά-
βολο!

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Με σας και ή κόλασις θα ήταν παράδεισος. (Σε
θλιβερό τόνο): Όποτε λοιπόν με διώχνετε, χωρίς να μου δώσετε και
μιá συνταγή;

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, (προχωρώντας προς το γραφείο της).— Έχετε
δίχη... Περιμένετε μιá στιγμή...

(Η 'Ιουλιέτα γράφει ή συνταγή, ενώ ο Ζουμελέν πάει και
κυττάζει επάνω από τον ώμο της).

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Πώς! Ψυχρολουσίες, βαλεριάνα, μπρομούρ... Α!
Όχι, επιτρέψτε μου να διαφωνήσω... Δεν είνε καθόλου άποτελε-
σματικά τα γιατρικά που μου γράφετε. Τα έχω δοκιμάσει όλα. Να
σας τα πώ εγώ, τί θα με κάνει καλά... Θεραπεία δι' απ' ευθείας ή-
ποβολής. Κάθε μέρα ο άσθενής θα υποβάλλεται επί μαν ώρα στην
ένεργεια των βλεμμάτων και των μειδιαιμάτων της ιατρού...

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.— Μά δεν μπορώ να διατάξω μιá τέτοια κορρα.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Τα γράφω εγώ και την υπογράφετε σεις. Αυτό
μου φτάνει.

(Της πιάνει το χέρι για να το φιλήση).

ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ, (εγκυκαλείποντας το χέρι της, και ύστερα το
πρόσωπό της, και κατόπι τα χείλη της, στα φιλήματα του άρρω-
στου).— Και τώρα μου φαίνεται πως έχω εγώ ανάγκη από θερα-
πεία...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (κλείνοντας της το στόμα μ' ένα φιλημα).—
Έγώ, εγώ, πολυαγαπημένη μου, θα γίνω ο γιατρός σου!...